

seddasamina weel woib tehha, kui agga usko
leiab; agga omma ennese pärrast ei pallund
minna se ferd middagi. Põuna aial tulli
Kommendant, Kinnal Romani herra, tohtre
Nepstiga Tieszenhorwist minno jure, agga min-
na pallusin neid, ei mitte pahhaks panna, et ei
sanud nende wasto tulla, egga woind neid jälle
fata minnema, sest et mo joud ei annud sedda.
Kui tohter mo farko ja mo keppi laua peält sai
näinud, kohhe siis ütles: „Jummal ho ko-
mis hirmsad riistad on teil seäl!“ — „Täni-
nan Jummalat, kostsin, et on puid met-
sas lastnud kaswada, se tulles mulle nüüd
wägaa sureks heaks.“ — Kui said jälle är a-
lainud, ja ei tulnd just minno mele, siis tou-
sin püsti, ja leidfin — et woisin seista ilma
keppita; astusin ka momne sammo ja woisin
jallal käia, ja käisin toas eddasi ja taggasi, il-
ma farko, ilma keppita, ni kui tahisin, ja hopis
ilma waewata. Kui Kommendant õhtosõ-
maks jälle tulli; siis tulin ukse peäle temma
wasto, ja käisin toas temma kõrwas. Tem-

ma panni sedda sureks immeks ja ei teadnud,
mis se piddi ollema, agga tarwis arwasin nim-
metamatta talle jätta, kuuda olnud. Monne
aia pärrast ütles mulle, ennast omma igga
kuuse nimmetawa kirja sisse minnust pannud,
et emmast luwallust ühhel hobil immelikkult
ollin peasnud, ja kui ma jälle lahti sain — sest
Mosser olli Hohentweilis wangis — siis wõt-
sin, Jumma ale tänno andes, ja Temma
armo mällestusseks, farko omma kasa rõm-
ga, ja jätsin pruimatta teif need tohtre roh-
hud, mis mulle ollid kirjutud.“ — „Nüüd
— nenda kirjotab Mosser eddespiddi weel —
„on jubba kaksteistkümmend aastat sest sadik-
möda ladinud, kui se sündis, ja sadda ehk tuh-
hat innimest woimad sedda tunnistada, et se
pärwani luwallus sures waewas ollin, ja mit-
to sadda ja tuhhat innimest woimad nenda
sammoti ka tunnistada, et mul sest sadik,
Jummal olgo tännatud, ei lu-egga pufawallo
ei olle ennam ollemas. Ka on Kinnal Ros-
man ellus innimenne, kes keigeparremme